נְמִנוּ וְגָמְרוּ – עמדו ומנו את דעות חכמי בית המדרש, ונמצא רוב האומר אינה מקודשת, וחזר בו המיעוט ונקבעה ההלכה על דעת כולם שהַמְקַדֵּשׁ בְּחֶלְקוֹ, בֵּין מקרבן של קָדְשֵׁי קָדָשִׁים, וּבֵין מקרבן של קָדָשִׁים קַלִּים, לֹא קִידֵּשׁ. וְרַב אָמַר עֲדַיִן הִיא מַחֲלוֹקֶת [־ המחלוקת קיימת], שלא היה המנין האמור ולא חזר בו רבי יהודה.נאמר (ויקרא ז, ט־י), וְכָל־מִנְחָה אֲשֶׁר תֵּאָפֶה בַּתַּנּוּר וְכָל־נַעֲשָׂה בַּמַּרְחֶשֶׁת וְעַל־מַחֲבַת לַכֹּהֵן הַמַּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִּהְיֶה. וְכָל־מִנְחָה בְלוּלָה־בַשֶּׁמֶן וַחֲרֵבָה לְכָל־בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו. ודרשו 'וְכָל־מִנְחָה...לְכָל־בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה', מלמד שמכל מנחה אתה נותן חלק לכל כהן וכהן. ומדברי הספרא המובאים להלן ומבארים סדר הדרשה מהפסוקים הנ״ל, מוכח כדברי רבי יוחנן: אָמַר אַבָּיֵי, כְּוָותֵיהּ דְּרַבִּי יוֹחָנָן מְסַתַּבְּרָא שחזר בו רבי יהודה. דְּתַנְיָא, מִנַּיִן שֶׁאֵין הכהנים חוֹלְקִים ביניהם מְנָחוֹת כְּנֶגֶד זְבָחִים – מנין שלא יאמר כהן לחבירו טול חלקי במנחה, וכנגד שׁוֹוִיו אטול מחלקך בזבחים, תַּלְמוּד לוֹמַר, 'וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תֵּאָפֶה בַּתַּנּוּר וגו' לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה', משמע מכל מִנְחָה יינתן חלק לְכָל אחד מִבְּנֵי אַהֲרֹן. יָכוֹל – חושב הייתי לומר לֹא יַחְלְקוּ הכהנים ביניהם מְנָחוֹת כְּנֶגֶד זְבָחִים, וטעם הגון יש, שהרי בקרבן עוֹלָה וְיוֹרֵד, שהכפרה משתנית לפי הממון, אמרה התורה שֶׁלֹּא קָמוּ המנחות תַּחְתֵּיהֶם של הזבחים בְּרֵלּוּת – שאם החוטא דל ואינו יכול להביא כפרתו מן הזבחים מביא תחתיהם מן העוף ולא מן המנחות, ומכאן שהמנחה סוג אחר מן הזבח, לפיכך אין חולקים מנחה כנגד זבח. אֲבָל שמא נאמר יַחְלְקוּ מְנָחוֹת כְּנֶגֶד עוֹפוֹת, שֶׁהֲרֵי קָמוּ המנחות תַּחְתֵּיהֶן של העופות בְּרֵלּוּת – בחוטא דל ביותר ואין ידו משגת לעוף מביא מנחה. תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְכָל נַעֲשָׂה בַּמַּרְחֶשֶׁת לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה', ולמה פירט מין המרחשת ולא כתב בסתם 'וְכָל מִנְחָה לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה', מכאן שגם מנחות כנגד עופות לא יחלקו.

יָכוֹל, לֹא יַחְלְקוּ מְנָחוֹת כְּנֶגֶד עוֹפוֹת, שהם שני סוגים נפרדים, שֶׁהֲלָלוּ – קרבנות העוף הן מִינֵי דָּמִים, וְהֲלָלוּ – קרבנות המנחה הן מִינֵי קְמָחִים– שנעשות מסולת. אֲבָל שמא נאמר יַחְלְקוּ עוֹפוֹת כְּנֶגֶד זְבָחִים שֶׁהֲלָלוּ וְהֲלָלוּ הן מִינֵי דָּמִים. תַּלְמוּד לוֹמַר 'עַל מַחֲבַת' – ולמה פירט סוג זה ולא כתב 'וְכָל מִנְחָה' לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה' ועל מחבת בכלל, אלא למעט שגם עופות כנגד זבחים לא יחליפו. יָכוֹל, לֹא יַחְלְקוּ עוֹפוֹת כְּנֶגֶד זְבָחִים, לפי שֶׁהֲלָלוּ – קרבנות העוף מַעֲשֵׂיהֶם בְּיָד – שהכהן מולק אותם בצפורן ידו (שם ה ח), וְהֲלָלוּ – הזבחים מַעֲשֵׂיהֶם בִּכְלִי – שהם טעונים שחיטה בסכין, אֲבָל שמא נאמר יַחְלְקוּ מְנָחוֹת שממין מסוים כְּנֶגֶד מְנָחוֹת שממין אחר, שֶׁהֲלָלוּ וְהֲלָלוּ מַעֲשֵׂיהֶם בְּיָד – על ידי קמיצה בידו (שם ו ח). תַּלְמוּד לוֹמַר (שם ט י) 'וְכָל מִנְחָה בְלוּלָה בַשֶּׁמֶן וגו' לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה' וגו' שאף כאן הפירוט מיותר, אלא שלא יחליפו מין מסוים של מנחה כנגד מנחה ממין אחר.

יָכוֹל, לֹא יַחְלְקוּ מנחה הנעשית על מַחֲבַת – שהוא כלי רחב ושטוח בלי בית קיבול, כְּנֶגֶד ממנחה הנעשית בתוך מַרְחֶשֶׁת – כלי שיש לו בית קיבול. וכן להיפך וְמַרְחֶשֶׁת לא יחלוק כְּנֶגֶד מַחֲבַת, שֶׁזּוֹ – של המרחשת מַעֲשֵׂיהֶם רַכִּים – המנחות יוצאות מְרוּכָּכוֹת, וְזוֹ – של המחבת מַעֲשֵׂיהֶם קָשִׁים – יוצאות קשות. אֲבָל יַחְלְקוּ מנחה על מַחֲבַת של ראובן, כְּנֶגֶד מנחה על מַחֲבַת של שמעון, וכן וְמַרְחֶשֶׁת של זה כְּנֶגֶד מַרְחֶשֶׁת של אחר, שֶׁהֲלָלוּ וְהֲלָלוּ אם נעשו על מחבת מַעֲשֵׂיהֶם קָשִׁים, אוֹ נִמְּי – ואם במרחשת מַעֲשֵׂיהֶם רַכִּים. תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְכָל מִנְחָה בְלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְחָרֵבָה לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה' – 'וְחָרֵבָה' מיותר כדי למעט החלפת מנחה כנגד מנחה גם אם מעשיהן שווה.יָכוֹל, לֹא יַחְלְקוּ דווקא בְּקֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים כגון חטאת כנגד חטאת מנחה כנגד מנחה, אֲבָל יַחְלְקוּ בְּקָדָשִׁים קַלִּים כגון שלמים כנגד שלמים. שהרי הפסוק מדבר במנחה שהיא קדש קדשים, ומנין לנו שגם בקדשים קלים הדין כן. תַּלְמוּד לוֹמַר (שם) 'לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו', וְסָמִיךְ לֵיהּ (שם ז יא־יב): 'וְזֹאת תּוֹרַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים וגו' אִם עַל תּוֹדָה יַקְרִיבֶנּוּ', כְּשֵׁם שֶׁאֵין חוֹלְקִין בְּקָדְשֵׁי קָדָשִׁים – כאמור במנחות, כָּךְ אֵין חוֹלְקִים בְּקָדָשִׁים קַלִּים.עוד כתוב שם: 'לְכָל־בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו', דוקא זה שבכלל 'אִישׁ' חוֹלֵק – זכאי ליטול חלק, אֲפִילּוּ בַּעַל מוּם הפסול לעבודה, וְאֵין הַקָּטָן חוֹלֵק, וַאֲפִילּוּ אינו בעל מום אלא תָּם, שהרי אינו בכלל איש.

ומבאר אביי מנין שחזר בו רבי יהודה: והרי תָּתָם ברייתא בְּסִפְרָא [־ תורת כהנים] בלא שצויין בה מי האומר, מַנַּי [־מי אמרה], רַבִּי יְהוּדָה אמרה, וברייתא זו נשנתה בספרא בסתם ורבי יהודה היא וְהוּא עצמו קָאָמַר בה דְּלֵית בָּהּ דִּין חֲלוּקָּה כְּלָל חלק כנגד חלק בשום קרבן, ומכאן שאינו ממונם לקדש בו, הרי שָׁמַע מִינָּהּ שחזר בו רבי יהודה, וכפי שאמר רבי יוחנן.ראייה לרב שלא חזר בו: אָמַר רָבָא, וּכְרַב מִי לֹא תָּנְיָא בברייתא בשיטתו, שלא חזר בו רבי יהודה. וְהָתְנְיָא שמשמת שמעון הצדיק נשתלחה מארה [־ חסרון] בלחם הפנים, ולא היה משביע בבתחילה, ועוד שלא הגיע לחלקו של כל כהן רק פחות מכזית והיו הַצְּנוּעִים [־ בני אדם חסידים] מוֹשְׁכִין אֶת יְדֵיהֶם מליטול את חלקם, שלא הועיל להם לשבוע ממנו, וְהַגַּרְגְּרָנִים [־ בני אדם שתאבים לאכול] היו חוֹלְקִים, וסבורה הגמרא דהיינו באופן שנטלו חלק הצנועים וכנגדו זיכו להם מחלקם בקדשים אחרים. והרי שסובר תנא זה שיש דין חלוקה במנות, ומכאן שהם ממון הכהנים, ומאחר שלא מצאנו מי הסובר כן זולת רבי יהודה על כרחנו שברייתא זו נאמרה לשיטתו, וקיימת המחלוקת כפי שאמר רב.דוחה הגמרא ראייה זו: מַאי חוֹלְקִים של היינו שהגרגרנים באו ליטול חלקם וכשהיה מועט היו חוֹטְפִים של חברים לא בהסכמה דרך קנין. וממילא אין להוכיח מכאן שלא חזר בו רבי יהודה. ראיה לדחייה זו: בִּרְקָתָנֵי בְּסֵיפָא של הברייתא, מַעֲשֶׂה בְּאֶחָד שֶׁחָטַף את חֶלְקוֹ וְחֶלֶק חֲבֵרוֹ, וְהָיוּ קוֹרְאִין אוֹתוֹ 'בֶּן חַמְצָן' – 'איש חמצן', דהיינו חמסן, עַד יוֹם מוֹתוֹ, והרי שהמדובר בחלוקת חטיפה.

מנין לנו שחמצן הוא חמסן: אָמַר רַבָּה בַּר רַב שֵׁילָא, מַאי קְרָאָה שנראה ממנו כן, נאמר (תהלים עא ד): 'אֱלֹהַי פַּלְּטֵנִי מִיַּד רָשָׁע מִכַּף מְעַוֵּל וְחוֹמֵץ', הצילני מיד עושה עול וחמסן. רַבָּה אָמַר מֵהָכָא (ישעיה א יז): 'לִמְדוּ הֵיטֵב – להטיב מעשיכם, דִּרְשׁוּ מִשְׁפָּט – תחקרו המשפט לדעת עם מי הצדק, אַשְּׁרוּ חָמוֹץ' – ובכך תחזקו את הנגזל לחזור ולזכות בשלו.המשך ביאור דברי המשנה: המקדש בְּמַעֲשֵׂר שֵׁנִי, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמֵזִיד לֹא קִידֵּשׁ, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שׁוֹגֵג לֹא קִידֵּשׁ מֵזִיד קִידֵּשׁ: מבארת הגמרא: מָנָא הָנֵי מִילֵּי – מנין לרבי מאיר שמעשר שני הוא ממון גבוה שלכן אין אשה מתקדשת בו. אָמַר רַב אַחָא בְּרֵיהּ דְּרָבָא, מִשְּׁמֵיהּ דִּינְמָרָא – כך קבוע ושגור בפי תלמידי בית המדרש. נאמר (ויקרא כז ל), 'וְכָל מַעֲשַׂר הָאָרֶץ' – במעשר שני הכתוב מדבר, 'וְכָל מַעֲשַׂר הָאָרֶץ אשר תפריש מִזֶּרַע הָאָרֶץ' – דגן, מִפְּרִי הָעֵץ' – תירוש ויצהר, לַה' הוּא קֹדֶשׁ לַה'', ומשמע לַה' הוּא – לו שייך המעשר ומשולחנו ניתן לך, וְצִיווּי לעלותו ולאכול בירושלים, וְלֹא לְקַדֵּשׁ בּוֹ אִשָּׁה.

מקשה הגמרא על לימוד זה: חֲרֵי גם בענין תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר מצינו לשון זו, דִּכְתִיב (במדבר יח, כח), 'כֵּן תָּרִימוּ גַּם אַתֶּם תְּרוּמַת ה' מִכֹּל מַעְשְׂרֹתֵיכֶם' וגו'. והרי שקורא לה תְּרוּמַת ה'. וּתְנַן לקמן (נח.) הַמְקַדֵּשׁ בִּתְרוּמָה גדולה או בתרומת מעשר מָקוּדֶּשֶׁת. מתרצת הגמרא: שאין ללמוד מכך שתרומת מעשר ממון גבוה דִּלֹּא כְּתִיב בֵּיהּ מה שכתוב במעשר שני 'לַה'' – שמשמעו שהיא שייכת לה' אלא תרומת ה', שהוא ציווה עליה. שוב מקשה הגמרא: וַהֲרֵי אצל חַלָּה מצינו לשון לַה', דִּכְתִיב בָּהּ (שם טו כא), 'מֵרֵאשִׁית עֲרִיסֹתֵיכֶם תָּתְנוּ לַה' תְּרוּמָה' וגו'. וּתְנַן (שם), הַמְקַדֵּשׁ בִּתְרוּמוֹת – וחלה בכלל, שאף היא נקראת תרומה, הרי זו מָקוּדֶּשֶׁת. מתרצת הגמרא: אף מזו אין ללמוד שחלה ממון גבוה, דִּלֹּא כְּתִיב בֵּיהּ לשון 'קֹדֶשׁ' כפי שכתב במעשר שני.מקשה הגמרא, וַהֲרֵי פירות שְׁבִיעִית נאמר לשון 'קֹדֶשׁ', דִּכְתִיב בָּהּ (ויקרא כה יב): 'יֹאכַל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם', ושביעית שווה ליובל בקדושתה, ממילא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם' נאמר אף על השביעית. וּתְנַן (לעיל נ:), הַמְקַדֵּשׁ בְּפֵרוֹת שְׁבִיעִית מָקוּדָּשֶׁת. מתרצת הגמרא: שאף מזו אין ללמוד על שביעית שהיא ממון גבוה, דִּלֹּא כְּתִיב בֵּיהּ קֹדֶשׁ לַה', אלא 'קדש' לחוד. מקשה הגמרא: וַהֲרֵי תְּרוּמָה שכתוב בה גם 'קֹדֶשׁ' וגם 'לַה'', דִּכְתִיב (ירמיה ב ג): 'קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ', שישראל הם קדש לה' כמו ראשית התבואה, שהיא התרומה שנאמר עליה שהיא 'ראשית' (במדבר יח יב). וּתְנַן (לקמן נח.), הַמְקַדֵּשׁ בִּתְרוּמָה מָקוּדָּשֶׁת. מתרצת הגמרא: הָהוּא בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב בשבח ישראל הכתוב מדבר שהם קרויים 'קדש לה' כתרומה, ולא על תרומה ממש.

דוחה הגמרא תירוץ זה: שאמנם הפסוק מדבר בשבח ישראל, אך **וְלַאו מִמֵּילָא שָׁמְעַתְּ מִינַּהּ** – משבח זה שאף התרומה היא כישראל וכמותם גם היא קדש להּ'. מתרצת הגמרא: **תַּרְנְגֻלָּהּ** [־פירש] **רָבִין בָּבָא כַּמֵּיהּ דְּרַב** טעם ההבדל שבין תרומה למעשר שני, במעשר כתוב (ויקרא כז ל): 'לַה' הוּא', 'הוּא' משמע **בַּהֲוָיֵיתוּ** – המעשר עצמו 'לַה' יֶהְיֶא' – נהיה ממון גבוה, אבל בתרומה לא כתוב 'הוא' אלא 'קדש להּ'.שנינו במשנה: **וּבְהֶקְדֵּשׁ** – ובקדשי בדק הבית, המקדש בהם **בְּמֻזָּר, קְדֵשִׁים, בְּשׁוֹגֵג, לֹא קִדֵּשׁ, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר** היפוכו של דבר, **בְּשׁוֹגֵג קִדֵּשׁ, בְּמֻזָּר לֹא קִדֵּשׁ.** בסוגיא שלפנינו יתבאר לרבי מאיר שבמזיד קידש, מדוע בשוגג לא, מה שונה שוגג ממזיד. וכן ברישא, במעשר שני לרבי יהודה שהוא ממונו, מדוע בשוגג לא קידש: **אָמַר רַב יַעֲקֹב, שְׁמָעִית מִינָּהּ דְּרַבִּי יוֹחָנָן תַּרְתֵּי טעמים, האחד בדין שְׁגֻגַת מַעֲשֵׂר שני לדעתו דְּרַבִּי יְהוּדָה, והאחר בדין שְׁגֻגַת הֶקְדֵּשׁ לדעתו דְּרַבִּי מֵאִיר, שֶׁנֵּיהֶם** בשוגג **אֵין אֶשָּׁה מִתְקַדֶּשֶׁת בָּהֶם** ונתן רבי יוחנן טעם בכל מקרה במה שונה שוגג ממזיד. על **חֲדָא** ביאר שהסיבה **לְפִי שֶׁאֵין אֶשָּׁה רוֹצָה** – אילו ידעה קדושת החפץ, מן הסתם לא היתה מסכימה לקידושין והם קידושי טעות. **וַחֲדָא** – ועל המקרה האחר שגם אותו ביאר משום קידושי טעות, תלה טעמו של דבר **לְפִי שֶׁאֵין שְׁנֵיהֶם** [־ המקדש והאשה] **רוֹצִים** – שייעשו הקידושין בחפץ זה. ומסיים רב יעקב: **וְלֹא יָדְעָנָא** חֵי **מֵינַיְיהוּ** – באיזה מהם תלה הטעם שאין האשה רוצה, ובאיזה שאין שניהם רוצים.אָמַר **רַבִּי יִרְמְיָה, נֶיחֱזֵי אֲנַן** – הבה נתבונן ונבריע מדעתנו. בשגגת **מַעֲשֵׂר** שני, **אִיהִי** האשה ודאי **לָא נֵיחָא לָהּ** להתקדש בו, **מִשּׁוּם טִרְחָא דְּאוֹרְחָא** – טורח הדרך להעלות המעשר ולאוכלו בירושלים (דברים יד כג), ולעומת זאת **אִיהוּ** המקדש ודאי **נֵיחָא לֵיהּ** שתתקדש הגם שהוא מעשר שני, משום **דְּנָקֵי אִיתְתָא מִמֵּילָא** – שנקנית לו האשה בחנם ללא טורח, דהיינו שבקידושין חוסך לעצמו את טורח העלאת מעשרו לירושלים. **אֶלָּא** בשגגת **הֶקְדֵּשׁ תַּרְוַיְיהוּ** – המקדש והמתקדשת **לָא נֵיחָא לְהוּ דִּנְתַחֵיל** – שיתחלל **הֶקְדֵּשׁ עַל יְדֵיהוּ** ויצא לחולין ונמצא שעברו איסור ונקראים **מְעֲלֵי מַעַל**, כמו שכתוב (ויקרא ה טו): 'נֶפֶשׁ כִּי תִמְעֹל מַעַל וְחָטְאָה בִּשְׁגָגָה מִקָּדְשֵׁי ה' וגו'.

וְרַבִּי יַעֲקֹב שלא ידע מה כוונת רבי יוחנן, **אָמַר** [־ השיב] שאין הכרח לדברי רבי ירמיה, **וכי אִיפְּכָא מִסְתַּבְּרָא מִי לָא אִיכָּא לְמֵימַר** – האם לא מסתבר לבאר בצורה הפוכה. דהיינו שבשגגת **מַעֲשֵׂר** שניהם אינם רוצים, **אִיהִי** – האשה **לָא נֵיחָא לָהּ** להתקדש בו, **מִשּׁוּם טִרְחָא דְּאוֹרְחָא** – שאינה מעונינת בה, וכמבואר לעיל, ואילו **אִיהוּ** – המקדש **לָא נֵיחָא לֵיהּ** לקדש בו, **מִשּׁוּם אוּנְסָא דְּאוֹרְחָא** – מחשש שבדרך לירושלים יארע אונס ויאבדו הפירות ושמא תתעצב ותתערם עליו ותאמר לו קידשתני בדבר שלא נהנתי ממנו. **אֶלָּא** בשגגת **הֶקְדֵּשׁ, בַּשְּׁלָמָא אִיהִי לָא נֵיחָא לָהּ** להתקדש בו, לפי שאינה מעונינת **דְּנַתַּחֵיל הֶקְדֵּשׁ עַל יָדָהּ**, שמה הנאה יש לה בחילול, הרי אם לא יקדשה בשל הקדש, יקדשה משלו בדרך היתר. **אֶלָּא אִיהוּ מִי לָא נֵיחָא לֵיהּ** – האם יש ודאות שהאיש אינו רוצה לקדשה בשל הקדש הרי פעמים שרוצה, משום **דְּנָקֵנֵי אִיתְתָא מִמֵּילָא** – בחנם ללא טורח, דהיינו שאולי עתה אין לו משלו כלום ונהנה במה שמזומן לקדש בחפץ של הקדש, ואחר כך ישלם להקדש.דין המעות בשגגת הקדש לרבי מאיר: **בָּעָא מִינֵּיהּ רָבָא מֵרַב חִסְדָּא** לדעת רבי מאיר שבשגגת הקדש **אִשָּׁה אֵין מִתְקַדֶּשֶׁת, מָעוֹת** הקידושין **מַהוּ שֶׁיֵּצְאוּ לְחוּלִּין** על ידי מעשה זה, האם רשאים לידהנות מהן. **אָמַר לֵיהּ** רב חסדא, **אִשָּׁה אֵין מִתְקַדֶּשֶׁת** – הרי לא חלו הקידושין, **מָעוֹת הֵיאַךְ יֵצְאוּ** מרשות הקדש **לְחוּלִּין** בלא שנעשה בהם שימוש של חולין. שאלה נוספת בשגגת הקדש: **בָּעָא מִינָּהּ רַב חִיָּיא בַּר אָבִין מֵרַב חִסְדָּא בְּמֶכֶר מַאי** – הקונה חפץ במעות הקדש האם לדעת רבי מאיר חל הקנין. **אָמַר לֵיהּ** רב חסדא, **אַף בְּמֶכֶר לֹא קָנָה,** שמאחר שלדעתו אין מעילה בשוגג, והמעות בכל מקום שהן שם הקדש עליהם, כיצד יקנה במעות שאינן שלו.שנינו במעילה (כא:): גזבר של הקדש שהפקיד מעות אצל שולחני צרורין בקשר רגיל ולא הודיע לו שהם משל הקדש והשתמש בהן השולחני, מאחר ורשאי להשתמש כמבואר בב"מ (מג.), הגזבר שהפקידם מעל. ואם הפקידם אצל בעל הבית שאסור לו להשתמש בהם, ועבר והשתמש בעל הבית מעל. הפקידם אצל חנוני נחלקו בזה רבי מאיר ורבי יהודה. הגמרא שלפנינו מביאה את מחלוקתם ומקשה מזה על דברי רב חסדא:

אִיתְיְבֵיהּ – רב חייא בר אבין על דברי רב חסדא, הרי שנינו גזבר שהפקיד אצל **חֲנָוָנִי** מעות הקדש, ולא הודיע לו שהם הקדש והשתמש בהן החנוני, דינו של חנוני **כְּבַעַל הַבַּיִת** ואסור לו להשתמש בהן וכיון שהשתמש הוא מעל ולא הגזבר **דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, חֲנָוָנִי** דינו **כְּשׁוּלְחָנִי,** לפיכך הגזבר שהפקידם בלא להודיע על קדושתן מעל ולא החנוני. ומדייקת הגמרא, **עַד כָּאן לֹא מצאנו דְּקָא מִיפַּלְגֵי** רבי מאיר ורבי יהודה **אֶלָּא דְּמַר** – רבי יהודה **סָבַר חֲנָוָנִי כְּשׁוּלְחָנִי** – ורשאי להשתמש במעות, **וּמַר** – רבי מאיר **סָבַר חֲנָוָנִי** דינו **כְּבַעַל הַבַּיִת** – ואינו רשאי להשתמש במעות. **אֲבָל דְּכוּלֵּי עָלְמָא** – לדברי שניהם, **אִם הוֹצִיא** – החנוני את המעות לצורכי מסחרו, ודאי אחד מביניהם **מָעַל** – נתחייב בקרבן מעילה. ואם כן הרי מוכח שאף לדעת רבי מאיר 'במכר קנה', שאם לא חל הקנין איך מעל, וקשה על רב חסדא שאמר בדעת רבי מאיר אף 'במכר לא קנה'.מתרצת הגמרא: **רַבִּי מֵאִיר** שאמר חנוני מעל, **לְדִבְרֵיהֶן דְּרַבִּי יְהוּדָה קָאָמַר**, וכך אמר לו **לְרִידְיֵי – לשיטתי אִם הוֹצִיא** – השתמש החנוני במעות **נַמִּי לֹא מָעַל** אף אחד מהם, מאחר שהיו שוגגים ואין מעילה בשגגה, **אֶלָּא לְרִידָךְ** – לשיטתך שיש בשוגג מעילה, **אוֹדֵי לִי מֵיהָא** – מכל מקום **תּוֹדֶה לִדְבָרֵי דְּחֲנָוָנִי** דינו **כְּבַעַל הַבַּיִת** לענין שאסור לו להשתמש במעות הפקדון, ואם נשתמש בהן לא מעל הגזבר וכמבואר לעיל.

וְאָמַר לֵיהּ רבי יהודה, **לֹא** – אינני מודה לטענתך, אלא דין החנוני **כְּשׁוּלְחָנִי**, וגזבר שלא הודיעו שהם משל הקדש מעל.טעם אחר מדוע בשגגת הקדש לרבי מאיר אינה מקודשת:

אָמַר רַב